

ΔΕΥΤΕΡΑ 14

Νηστεία

Μιχαίου προφ.,
Συμεών Τραπεζουντίου
του Χρυσόχου νεομ.

Άγ. Άν. Β' Κορ. β' 3-15 • Ματθ. κγ' 13-22

ΤΡΙΤΗ 15

Κατάλυσις εις πάντα

† Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,
Ταρσιζίου μάρτυρος

Άγ. Άν. Φιλ. β' 5-11 • Λουκ. ι' 38-42, ιδ' 27-28

ΤΕΤΑΡΤΗ 16

Νηστεία

Άγ. Μανδηλίου, Σταματίου,
Διομήδους μ., Άποστόλου νεομ.
έκ Πηλίου, Τιμοθέου Ευρίπου

Άγ. Άν. Α' Τιμ. γ' 13-δ' 5 • Λουκ. θ' 51-57, ι' 22-24, ιγ' 22

Ὁ Προφήτης Μιχαίας ἔζησε στήν Ἱερουσαλήμ καί ἦταν ἓνας ἀπό τοὺς 12 μικροὺς προφῆτες. Στίς προφητείες του προαναγγέλλει τήν καταστροφή τῆς Σαμάρειας, τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ καί ἐλέγχει τόν Ἰσραηλιτικό λαό. Τόν θανάτωσε ὁ Ἰωράμ, ἐπειδὴ ἤλεγχε τίς πράξεις του.

Ὅταν πρόκειται νὰ πλησιάσετε στή φρικτὴ καὶ Θεία Τράπεζα καὶ στήν ἱερὴ μυσταγωγία, νὰ τὸ κάνετε μὲ φόβο καὶ τρόμο, μὲ καθαρὴ συνείδηση, μὲ νηστεία καὶ προσευχή.

Ἱερὸς Χρυσόστομος

Ἡ Παναγία, ὅταν αἰσθάνθηκε ὅτι θὰ φύγει ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο, προσευχήθηκε στό ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἐτοιμάστηκε καί πληροφορήσε τό γεγονὸς στοὺς Ἀποστόλους. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κοίμησης τῆς δέν ἦταν ὅλοι οἱ ἀπόστολοι στὰ Ἱεροσόλυμα, μιά νεφέλη τοὺς ἄρπαξε καὶ τοὺς ἔφερε κοντὰ τῆς. Τὴν τοποθέτησαν στό μνήμα τῆς Γεθσημανῆς. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ τάφος ἦταν ἄδειος, ἐπειδὴ «μετέστη πρὸς οὐρανόν».

Ἀνώτερη ἀπὸ ὅλους στήν ταπείνωση εἶναι ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ τὴν μακαρίζουν ὅλες οἱ γενιὲς τῆς γῆς καὶ τὴν ὑπηρετοῦν ὅλες οἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν.

Ὅσ. Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης

Τὸ Ἅγιον Μανδήλιον εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροποιήτης εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Ἑδέσσα τῆς Συρίας στήν Κων/πολη.

Ὁ Νεομάρτυς Ἀπόστολος καταγόταν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λαυρέντιο Πηλίου. Καταδικάστηκε σὲ ἀποκεφαλισμό στίς 16 Αὐγούστου τοῦ 1686.

Ἡ πρώτη παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἔγινε, ὅχι γιὰ νὰ κρίνει τίς πράξεις μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ τίς συγχωρήσει, ἐνῶ ἡ δευτέρα θὰ κρίνει, ὅχι γιὰ νὰ τίς συγχωρήσει, ἀλλὰ γιὰ νὰ τίς κρίνει.

Χρυσόστομος

ΠΕΜΠΤΗ 17

Κατάλυσις εις πάντα

Μύρωνος, Κυπριανοῦ,
Στράτωνος,
Παύλου & Ἰουλιανῆς

Άγ. Άν. Β' Κορ. δ' 1-2 • Ματθ. κδ' 13-28

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18

Νηστεία

Φλώρου & Λαύρου μ.,
Ἀρσενίου ἐν Πάρῳ, Λέοντος &
Ἑρμοῦ μ., Κων/νου Καπποῦη

Άγ. Άν. Β' Κορ. δ' 13-18 • Ματθ. κδ' 27-33, 42-51

ΣΑΒΒΑΤΟ 19

Κατάλυσις εις πάντα

Ἀνδρέου Στρατ. & 2593 μ.,
Θεοφάνους ὁσίου
τοῦ Θαυματουργοῦ

Άγ. Άν. Α' Κορ. α' 3-9 • Ματθ. ιθ' 3-12

Ὁ Ἅγιος Μύρων ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Δεκίου τό 250. Χειροτονήθηκε ἱερέας καί ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του στήν φροντίδα τοῦ ποιμνίου του. Ἐπειδὴ δέν ἀρνήθηκε τὴν πίστη του, ἀποκεφαλίστηκε ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Ἀντίπατρο.

Ὁ χρόνος τέμνεται σὲ τρία (παρελθόν, παρόν, μέλλον). Καὶ ἡ πίστη ἀπλώνεται καὶ στὰ τρία τμήματα, ἐνῶ ἡ ἐλπίδα στὸ ἓνα καὶ ἡ ἀγάπη στὰ δύο.

Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής

Οἱ Ἅγιοι Φλώρος καὶ Λαῦρος ἦταν δίδυμα ἀδελφία. Κατάγονταν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο καὶ ἦταν λιθοξόοι στό ἐπάγγελμα. Ἐπειδὴ πολλοὶ εἰδωολάτρες πίστεψαν στό Χριστὸ ἐξαιτίας τοῦ κηρύγματός τους, συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν ἑπαρχο Λύκωνα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔριξε μέσα σ' ἓνα πηγάδι καὶ ἔτσι παρέδωσαν τὸ πνεῦμα τους στὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὅποιος δὲν πόνεσε καὶ δὲν ταπεινώθηκε, δὲν παίρνει ἔλεος. Ἔτσι τὰ θέλησε ἡ ἀνεξίκακη σοφία Του.

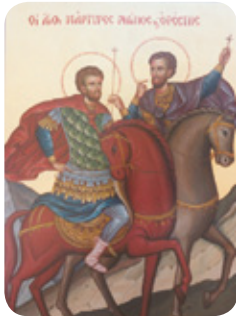
Φώτης Κόντογλου

Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης γεννήθηκε στὰ Ἰωάννινα. Ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀργότερα ἡγούμενος στὴ μονὴ Δοχειαρίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἡ ζωὴ του ὁλόκληρη ἦταν ἀσκητικὴ καὶ ἁγία. Τιμᾶται ὡς προστάτης καὶ πολιούχος τῆς Νάουσας Βέροιας, ὅπου ἔκτισε τὸν ναὸ τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τὴν ὁμώνυμη Μονή, πού καταστράφηκε τό 1822.

Προτιμότερο φτωχὸς μὲ τὸ Χριστὸ παρὰ ἑκατομμυριοῦχος μὲ τὸ διάβολο.

Αὐγουστῖνος Καντιώτης

† ΙΑ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Ρηγίνου
& Ὁρέστου, Σαμουήλ προφ.,
Λουκίου μ. τοῦ βουλευτοῦ,
Θεοχάρους νεομ.
Ἀγ. Ἀν. Α' Κορ. θ' 2-12 • Ματθ. ιη' 23-35

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Μάνες,

Ποιος άραγε τον ύμνο σας μπορεί να εξυμνήσει,
στην άρπα του δύναται να τον παίξει
και ποιο δοξάζει λυγερό γλυκόφθογγου τραγουδιστή
θα πλήξει τις χορδές του και στα ουράνια ν' ακουστούν
οι φθόγγοι κι οι ωδές του;

Νιώθω πως όλοι συμφωνούμε με τους στίχους αυ-
τούς. Είναι τόσο δύσκολο να πλέξουμε ύμνο ισάξιο με
τη μάνα. Κανένας ύμνος και κανένα τραγούδι δεν μπο-
ρεί να αποδώσει αυτό που πραγματικά της αξίζει. Ό,τι
θ' ακουστεί θα 'ναι χτύποι της καρδιάς που μεταφράζο-
νται σε γράμματα, προτάσεις, φράσεις, παραγράφους.

Αλλά ποιος μπορεί ποτέ να μεταφέρει την καρδιά
στο χαρτί; Ποιος δεν ομολόγησε την αδυναμία της πέ-
νας του, όταν αυτή ήταν το όργανο της καρδιάς του;
Όμως, όταν γράφεις για τη μάνα, δεν χρειάζονται τά-
λαντα και φιλολογικά σχήματα. Δεν χρειάζεται ικανό-
τητα για λυρικά πετάγματα και στροφές ποιητικές. Γρά-
φεις αβίαστα μ' αυτά που πλημμυρίζουν το είναι σου.
Όχι για να φιλολογήσεις, αλλά για να ριγήσει η ψυχή
και να συνταραχθεί από το ανεξόφλητο χρέος απένα-
ντι στη μάνα.

Ίσως είναι εύκολο να υμνήσεις, να θαυμάσεις, να αι-
σθανθείς την παρουσία της μάνας, να ερευνήσεις όμως
τον ωκεανό της αγάπης της, να ερμηνεύσεις τον πλού-
σιο κόσμο της, αδύνατο! Νιώθεις την αγάπη της που

δεν εξαντλείται, βλέπεις το φως που δεν σβήνει, αλλά
δεν μπορείς να τα ζυγίσεις ή να τα μετρήσεις. Η αγάπη
της ωκεανός και όμως κατορθώνει να τον μεταγγίσει
ολόκληρο στο παιδί της.

Λατρευτή μορφή! Το όνομά σου είναι το πιο γλυκό
στα χείλη μας, το πιο εύκολο στη λαλιά μας, το πρώτο
που μαθαίνουμε και πιο πολύ φωνάζουμε και αγαπούμε.

Μόλις βγήκαμε από τη θέρμη των σπλάχνων σου
στον κρύο κόσμο, έσκυψες πάνω μας να μας θερμά-
νεις. Προτού εμείς σε κοιτάζουμε, έμεινε το δικό σου
απέραντο στοργικό βλέμμα σου να μας κοιτάζει, να
μας θωπεύει. Μάνα! Πάνω στα χέρια σου πήραμε είδη-
ση στον κόσμο και το πρώτο μας λίκνο ήταν φτιαγμέ-
νο από «ψυχή». Προτού νεράκι πιούμε, ήπιαμε, μάνα,
τη στοργή σου.

Γλυκέ μας Άγγελε! Προτού κοιτάζουμε του Πλάστη
την εικόνα, είδαμε ζωντανό τον Άγγελό Του. Πριν απ' τ'
αηδονιού το λάλημα, ακούσαμε αρμονίες στο νανούρι-
σμά σου. Σταθήκαμε όρθιοι πρώτη φορά με σένα δίπλα
μας. Πρωτογελάσαμε εσένα θωρώντας, για σένα θέλο-

ντας κάτι να εκφράσουμε. Εσύ, μανούλα, ο πρώ-
τος μας δάσκαλος, το πρώτο μας παράδειγμα.

Πρωτοείδαμε τον πόνο στο δάκρυ σου για
μια αρρώστια μας, την ευτυχία στο απαλό χα-
μόγελό σου την ώρα που πρωτοκαταφέραμε τον
σταυρό μας. Με το όνομά σου οι άνθρωποι έχουν
συσχετίσει τις μεγαλύτερες, τις υψηλότερες ιδέ-
ες. Μητέρα Εκκλησία, Μητέρα Πατρίδα, Μητέ-
ρα γη, Μητέρα φύση. Μάνα της ζωής γεννήτρα
και τεχνήτρα, όπως τραγουδά ο ποιητής. Μέσα
στην οικογένεια είσαι το παν. Ο πατέρας είναι
ο εγκέφαλος μέσα στην οικογένεια. Εσύ είσαι
η καρδιά. Ο εγκέφαλος μπορεί να αναπαύεται,
η καρδιά ποτέ!

Σήμερα στη γιορτή σου θέλουμε να κάνουμε
έναν απολογισμό, μάνα ταπεινή, μάνα αγράμμα-
τη ή μορφωμένη, μάνα αγρότισσα, με τη σημα-
δεμένη μορφή από τις ακοίμητες έγνοιες και τις
βαριές δουλειές του σπιτιού και του χωραφιού.
Μάνα που ζεις στην πόλη και ξοδεύεσαι στην
πνιχτή ατμόσφαιρα και στη σκληρή βιοπάλη,
άλλο δώρο δεν έχουμε να σου προσφέρουμε σαν
ανταπόδοση στην τόση στοργή και αγάπη Σου,
παρά να πούμε δύο λόγια σ' Εκείνον για Σένα:
«Θεέ μου, η αγάπη Σου ας είναι πιο βαθιά, πιο
γλυκιά για τη μάνα. Μέσα της κάνε να απλώ-
νεται πάντα η δική Σου γαλήνη και στις πληγές
της καρδιάς της η χάρη Σου βάλσαμο να γίνει».

